

«Περιομένοντας τον Γκοντό»

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Πάντζης.

Σκηνικά-κοστούμια: Κούλα Σαββίδου.

Παίζουν: Σμάραγδος Κλεοβούλου, Ανδρέας Βασιλείου, Ανδρέας Μελέκκης, Χρύσανθος Χρυσάνθου, Ανδρέας Χριστοφίδης.

Συχνά τα έργα του Σάμουελ Μπέκετ ανεβάζονται μ' ένα πολύ συγκεκριμένο και διεθνώς διαδεδομένο τρόπο, που νομίζω πρέπει να ονομαστεί «ψευδομπεκετικός». Παραστάσεις, θυθισμένες σε στυλιστικό σκοτάδι με τη μονοτονία και την αχρωμία σαν μοναδικές και επιβαλλόμενες ιδιότητες της υποκριτικής. Με ακράδαντη πίστη ότι μόνο έτσι πρέπει ν' ανεβάζεται το θέατρο του παράλογου οι οπαδοί αυτής της μεθόδου αφαιρούν το νόημα από κάθε ατάκα με αποτέλεσμα η παράσταση να γίνεται θολή και αδιαφανής και μέσα απ' αυτή να μη διακρίνεται η πραγματική φωνή του συγγραφέα, αλλά μια γενική ιδέα γι' αυτόν.

Ο Ανδρέας Πάντζης έτυχε να χρησιμοποιήσει στο παρελθόν την ψευδομπεκετική μέθοδο στη σκηνοθεσία του έργου της Αναγνωστάκη στο ΘΟΚ. Όχι, όμως, στο έργο το μπεκετικό. Μετά από την πολύ ενδιαφέρουσα παραγωγή του Ένα «Το τέλος του παιχνιδιού», ο Πάντζης καταπιάστηκε ξανά με τον Μπέκετ. Και πολύ σωστά έκρινε πως το φιλοσοφικό θεώρημα του Μπέκετ μπορεί ν' αποδειχτεί με επιτυχία με φαινομενικά αταίριαστα μέσα.

Η απουσία δραματικής ανάπτυξης στο κείμενο αντιστοιχεί στην παράσταση με έντονη υποκριτική δράση. Η υπερνατουραλιστικότητα στην απόδοση λεπτομερειών απαιτεί απόλυτη αυτοσυγκέντρωση, οι μικροί συγκεκριμένοι υποκριτικοί στόχοι απασχολούν τους ηθοποιούς την κάθε στιγμή της παράστασης και χάριν σ' αυτό το εύρημα του Πάντζη ο θίασος διασχίζει την απεραντοσύνη του «Γκοντό» μη έχοντας χρόνο να ζαλιστεί κοιτάζοντας στο υπαρξιακό μπεκετικό κενό.

Το κενό εξορκίζεται στην παράσταση με κάθε μέσο. Στο επίπεδο του χρόνου με την πλήρη αξιοποίηση του σκηνικού χρόνου. Στο επίπεδο του χώρου με την πλήρη κάλυψη του χώρου. Το τοπίο του Μπέκετ, που ξεγλιστράει από τις απεγνωσμένες προσπάθειες των ηθοποιών του έργου προς τον προσδιορισμό, την περιγραφή ή την αναγνώρισή του αντιμετωπίζεται από τη σκηνογράφο Κούλα Σαββίδου, με απρόσμενη συγκεκριμενοποίηση στο χρώμα και στο σχήμα του μοναδικού αιωρούμενου δένδρου. Αυτό, όσο και αν φαίνεται από άλλο παραμύθι, ταιριάζει απόλυτα με την επιλεγμένη από το σκηνοθέτη μέθοδο των φαινομενικά ακατάλληλων μέσων.

Η κάλυψη της σκηνής με το ύφασμα και τα κοστούμια υπονοούν τσίρκο. Το υπονοούμενο δγαίνει στην επιφάνεια σ' ό,τι αφορά το παίξιμο των ηθοποιών. Ο πόνος, η ταπείνωση, η απόγνωση, η επιβολή, η επιταγή, παρουσιάζονται σαν ασκήσεις αυτοσχεδιασμού, σαν νούμερα στο τσίρκο.

Η μακριά σειρά των προηγούμενων μη ικανοποιητικών εμφανίσεων των ηθοποιών της ΕΘΑΛ («Άσκηση πέντε δακτύλων», «Ο Λεοντόκαρδος», «Δίχως να ξέρεις πώς») έκανε πιο μεγάλη την ευχάριστη έκπληξη από την απόδοση και των τεσσάρων. Ο Αντρέας Πάντζης δεν βάζει μπροστά τους στόχους πέραν από τις δυνατότητές τους και γενικά μη πραγματοποιήσιμους να παίξουν υπαρξιακή τραγωδία. Οι ηθοποιοί παίζουν το κείμενο και το παίζουν ωραία. Και η παράσταση λέει αυτά που λέει και ο Μπέκετ.

NANA ΜΟΛΕΣΚΗ